

Begrænsningen af den særlige Refusion til nødstedte Kommuner af deres Udgifter til ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse strøget (71).

Endelig slutter man sig ved Ændringsforslagene Nr. 33, 36 og 37 til de af Arbejdsløshedsnævnet foreslaaede og i Bilag til Lovforslaget nærmere motiverede Ændringsforslag til §§ 18 og 20. — Ved Ændringsforslagene Nr. 47 og 59 er Forbindelsen mellem Kassernes forsikringsmæssige Virksomhed og den ekstraordinære Understøttelse foreslaaet ophævet, idet det foreslaas, at Kasserne intet Bidrag skal yde til Arbejdsløshedsfonden.

Et *Mindretal* (Dahlgaard og P. Munch) mener, at det er af den største Betydning for Arbejdsløshedsforsikringens Fremtid i Danmark, at der skelnes skarpt mellem den ordinære Arbejdsløshedsforsikringslovgivning og den Lovgivning, det i en Krisetid kan være nødvendigt at gennemføre for at imødegaa den ekstraordinære Arbejdsløshed, saaledes at det i den ordinære Lovgivning paa dette Omraade stadig bliver muligt at bygge paa det historiske Grundlag for dansk Arbejdsløshedsforsikring, som hidtil alle Partier har kunnet samles om.

Mindretallet stiller derfor en Række Ændringsforslag, der har til Formaal dels at udskille af Lovforslagets 2det og 4de Afsnit saadanne Bestemmelser, som ikke er forenelige med de Principper, den danske Arbejdsløshedsforsikring grundedes paa i 1907, dels at gennemføre saadanne Ændringer i den hidtidige Ordning, som maa betragtes som en naturlig Udvikling af disse Principper.

Ændringsforslag Nr. 22 vil medføre, at Arbejdsløshedsnævnet skal høres i ethvert Tilfælde, hvor det drejer sig om Anerkendelse af en Arbejdsløshedskasse.

Ændringsforslag Nr. 25 gaar ud paa, at en Arbejdsløshedskasse ligesom hidtil mindst maa omfatte en Landsdel. Denne Bestemmelse maa stadig anses for heldig, dels fordi den ofte forskellige Arbejdsløshed i Hovedstaden og udenfor denne virker

udlignende paa Kassernes Risiko, dels fordi et Fags Udøvere udenfor København ofte vil være for faa til at opretholde en selvstændig Forsikring.

Ændringsforslag Nr. 30 tilsigter at bevare det hidtidige Princip, at Kommunernes Bidrag ydes i Forhold til Medlemsbidraget. En saadan Ordning indeholder for Kasserne en Opfordring til at vise god Økonomi og til at opspare Reservefunds i Modsætning til den foreslaaede Ordning, hvorefter Kommunernes Bidrag sættes i Forhold til de *udbetalte* Understøttelser. Denne sidste Ordning vil efter Mindretallets Mening tillige virke fuldkommen uretfærdigt overfor de Kommuner, der uden egen Skyld har en stor Arbejdsløshed.

Ændringsforslag Nr. 33 betyder en Skærpelse af den hidtil gældende Regels Krav om et vist Arbejde i Tiden forud for Arbejdsløshedens Indtræden som Betingelse for at oppebære Understøttelse, idet denne Regel har begunstiget dem, der gaar uafbrudt arbejdsløse. Til Gengæld foreslaas Kravet om Omfanget af det præsterede Arbejde indenfor de forudgaaende 2 Aar nedsat fra 10 til 8 Maaneder.

I Nr. 37 foreslaas, at Forslagets Bestemmelse i § 20, Punkt 8, om nedsat Arbejdstid udgaar, idet denne Bestemmelse maa søge sin Begrundelse i en ekstraordinær Arbejdsløshed. En tilsvarende Bestemmelse er derfor af Mindretallet foreslaaet indsat under Afsnittet om ekstraordinær Arbejdsløshed i § 32 (se Ændringsforslag Nr. 78).

Ændringsforslag Nr. 38 indeholder en anden Formulering af Bestemmelsen om, i hvilke Tilfælde en Arbejder kan vægre sig ved at overtage anvist Arbejde med den Begrundelse, at den tilbudte Løn er for lav, og dog modtage Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Efter Mindretallets Opfattelse vilde Lovforslagets Bestemmelse i § 20, 2det Stykke, der i denne Forbindelse indfører Udtrykket „Mindsteløn“, i Lønkampen betyde et Vaaben i Arbejdsgivernes Hænder